

Sygn. akt I C 893/21 upr.

UZASADNIENIE

wyroku zaocznego z dnia 11 października 2021 r.

Strona powodowa (...) sp. z o.o. w W. wniosła o zasądzenie od pozwanej P. O. kwoty 1.009,53 zł wraz z odsetkami od kwoty 998,08 zł z umownymi odsetkami za opóźnienie w wysokości równej dwukrotności odsetek ustawowych za opóźnienie od dnia 7 sierpnia 2020 r. do dnia zapłaty, od kwoty 11.54 zł z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 7 sierpnia 2020 r. do dnia zapłaty i kosztów postępowania (k. 2-4).

W uzasadnieniu wskazała, że zawarła z pozwaną w dniu 1 stycznia 2020 r. umowę kredytu odnawialnego w formie elektronicznej. Niezbędnym krokiem do zakończenia procesu rejestracji było uiszczenie przez pozwaną kwoty 0,01 zł lub 1,00 zł na rachunek bankowy strony powodowej tytułem opłaty weryfikacyjnej wskazany w informacji zwrotnej przesłanej w aplikacji pobranej przez pozwaną. Po sfinalizowaniu transakcji strony zawarły umowę. Pozwana dokonywała transakcji za pomocą karty oraz serwisu internetowego. Po zakończonych miesięcznych okresach rozliczeniowych pozwana otrzymywała fakturę, w której wskazywano wykorzystana limit wraz z terminem zapłaty.

Pozwana pomimo odebrania odpisu pozwu, nie ustosunkowała się do jego treści w żadnym zakresie.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny sprawy:

W wydruku Umowy T. F. zostało przewidziane, że pożyczkodawca udzieli pożyczki klientowi jeżeli m.in. założył Konto T. zgodnie z postanowieniami Regulaminu serwisu oraz złoży wniosek o udzielenie pożyczki za pośrednictwem założonego konta. O pozytywnie rozpatrzonym wniosku strona powodowa poinformuje klienta przesyłając informacje na adres e-mail klienta i numer telefonu. Jako rachunek bankowy strony powodowej został podany numer: (...). Kwota zadłużenia miała być wskazywana w W. obejmującym transakcje wykonane w danym miesiącu. Spłata miała następować z okresie prolongaty, jednak nie później niż w terminie spłaty, na numer rachunku bankowego wskazanego w koncie klienta. W przypadku braku dokonania przez klienta spłaty zgodnie z postanowieniami umowy stronie powodowej przysługiwało prawo do naliczania m.in. odsetek za opóźnienie w wysokości maksymalnych odsetek za opóźnienie. Jako prowizja została zdefiniowane wynagrodzenie przysługujące stronie powodowej za udzielenie i korzystanie przez klienta z limitu kredytowego na podstawie niniejszej umowy. Prowizja została wskazana w wysokości 0 zł.

Wydruk umowy nie zawiera podpisów pożyczkodawcy ani pożyczkobiorcy.

W wydruku zatytułowanym „upgrade request” został wskazany numer rachunku bankowego: (...).

(**dowód**: wydruk (blankiet) umowy – k. 5-7, blankiet pełnomocnictwa - k. 8, wydruk „upgrade request” – k. 9)

W wydruku zatytułowanym „Faktura dla transakcji w okresie Styczeń 2020” zawiera kolumny: Data wystawienia, zamówienie, cena. W kolumnie zamówienia widnieją pozycje zatytułowane „Prowizja za opóźnienie płatności”, wskazano numer konta bankowego do wpłaty: (...).

(**dowód** : wydruk faktura - k. 10)

Strona powodowa wzywała pozwaną do zapłaty poprzez wysyłanie wiadomości na adres e-mail wskazany w wydruku Umowy T. F.. Skierowała także wezwanie na numer (...).

Pismem z dnia 28 kwietnia 2020 r. strona powodowa wzywała pozwaną do zapłaty długu.

(**dowód** : wiadomość e-mail z 1 lutego 2020 r. - k. 11, wiadomość sms z 20.02.2020 r.- k. 12, wiadomości e-mail wzywające do zapłaty - k. 12/2-15 pismo z 28.04.2020 r. – k.22)

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie przedłożonych przez powoda dokumentów, o czym więcej poniżej.

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo podlegało oddaleniu jako nieudowodnione.

Zgodnie z art. 339 § 1 k.p.c., sąd może wydać wyrok zaoczny na posiedzeniu niejawnym, gdy pozwany w wyznaczonym terminie nie złożył odpowiedzi na pozew. W takim przypadku przyjmuje się za prawdziwe twierdzenia powoda o okolicznościach faktycznych przytoczone w pozwie lub pismach procesowych doręczonych pozwanemu poza rozprawą, chyba że budzą one uzasadnione wątpliwości, albo zostały przytoczone w celu obejścia prawa (§ 2).

Niezależnie od wynikającego z art. 339 § 2 k.p.c. domniemania prawdziwości twierdzeń powoda z rzeczywistym stanem rzeczy, sąd jest obowiązany do krytycznego ustosunkowania się do twierdzeń powoda z punktu widzenia ich ewentualnej zgodności z rzeczywistym stanem rzeczy (wyrok SN z dnia 20.10.1998 r. I CKU 85/98). Jest więc zobowiązany rozważyć, czy w świetle przepisów obowiązującego prawa materialnego twierdzenia powoda uzasadniają uwzględnienie żądań pozwu, w tym zakresie nie obowiązuje więc domniemanie z art. 339 § 2 k.p.c.

W niniejszej sprawie strona powodowa żądała zasądzenia od pozwanej kwoty 1.009,53 zł wraz z odsetkami. Swoje roszczenie wywodziła z zawartej z pozwaną umowy kredytu odnawialnego.

Stosownie do treści art. 720 § 1 k.c. przez umowę pożyczki dający pożyczkę zobowiązuje się przenieść na własność biorącego określoną ilość pieniędzy albo rzeczy oznaczonych tylko co do gatunku a biorący zobowiązuje się zwrócić tę samą ilość pieniędzy albo tę samą ilość rzeczy tego samego gatunku i tej samej jakości. Umowa pożyczki, która przekracza tysiąc złotych wymaga zachowania formy dokumentowej (§ 2). Do zachowania formy dokumentowej, wystarczające jest złożenie oświadczenia woli w postaci dokumentu w rozumieniu art. 77³ k.c., w sposób umożliwiający identyfikację osoby składającej oświadczenie (art. 77² k.c.). Istotą więc dokumentu będzie obecnie sama zapisana informacja. Zgodnie z art. 77³ k.c. dokumentem jest także nośnik informacji umożliwiający zapoznanie się z jego treścią. Nośnikiem informacji w tym znaczeniu może być chociażby zapis na serwerze, o ile znany jest link umożliwiający odtworzenie zapisanych na serwerze informacji, zapis na konkretnym twardym dysku, pendrive, płycie CD (wtedy one w procesie cywilnym będąc stanowią dowód).

Zgodnie z regułą wynikającą z art. 6 k.c. oraz art. 232 k.p.c. to na stronie powodowej spoczywa ciężar zaferowania takich dowód, które pozwolą na uwzględnienie żądania. Powinna zatem wykazać, że w dacie orzekania przysługuje jej wierzitelność w określonej wysokości i że może się skutecznie domagać zapłaty na swoją rzecz (art. 509 k.c.).

W ocenie Sądu brak jest dowodu na skuteczne zawarcie umowy kredytu odnawialnego tj. czy pozwana złożyła oświadczenie woli skutkujące zaciągnięciem zobowiązania, rozstrzygnięcie sprawy nie mogło zostać oparte wyłącznie o twierdzenia strony powodowej. Złożony w tym przypadku przez stronę powodową materiał dowodowy był niewystarczający.

W okolicznościach tej sprawy, brak jest jakiegokolwiek dowodu, że strony łączyła umowa o wskazanej w wydrukach treści. Zgodnie z twierdzeniami pozwu umowa miała być zawierana za pomocą środków porozumiewania się na odległość, a przedłożonej wraz z pozwem umowy pozwana nie akceptowała podpisem. Strona powodowa zatem była zobowiązana wykazać, że oświadczenie odpowiadające woli związania taką umową pozwana złożyła lub zaakceptowała (z uwzględnieniem zapisów odnoszących się do formy dokumentowej).

Z treści przedłożonych wydruków umowy wynika, że warunkiem udzielenia pożyczki było posiadanie przez pożyczkobiorcę na aktywnego konta klienta założonego zgodnie z przepisami regulaminu, złożenie wniosku o udzielenie pożyczki, o którego pozytywnym rozpatrzeniu miała być powiadomiona pozwana na adres e-mail i numer telefonu. Dodatkowo w uzasadnieniu pozwu strona powodowa wskazała, iż niezbędnym krokiem do zakończenia procesu rejestracji było uiszczenie przez pozwaną kwoty 0,01 zł lub 1,00 zł na rachunek bankowy strony powodowej

tytułem opłaty weryfikacyjnej wskazany w informacji zwrotnej przesłanej w aplikacji pobranej przez pozwaną. Strona powodowa nie przedłożyła do akt sprawy regulaminu, nie zostało przedłożone potwierdzenie uiszczenia przez pozwaną jakiegokolwiek opłaty weryfikacyjnej na jakikolwiek rachunek bankowy. Brak jest również jakiegokolwiek innego dokumentu świadczącego o tym, że pozwana miałaby mieć utworzone konto klienta, czy składała wniosek o udzieleniu kredytu i wniosek ten został zaakceptowany. Wystarczającego i jedyne dowodu na tę okoliczność, w ocenie Sądu, nie może stanowić wydruk zatytułowany „upgrade request”, sporządzony w języku angielskim, który nie zawiera potwierdzenia zapłaty opłaty weryfikacyjnej, a jedynie dane pozwanej bez możliwości ich zweryfikowania, wskazujący numer karty, numer rachunku bankowego nie widniejący na innych wydrukach. Ponadto w pozwie pozwana jako datę zawarcia umowy wskazywała 1 stycznia 2020 r. gdy tymczasem na wydrukach widnieje data 11 grudnia 2019 r.

Nadto brak jest jakiegokolwiek potwierdzenia, że pozwana miałaby korzystać z przyznanego limitu. Wydruk zatytułowany „Faktura dla transakcji w okresie Styczeń 2020” zawiera jedynie imię i nazwisko pozwanej, brak wskazania numeru rachunku bankowego, na którym wskazane „zamówienia” miały być realizowane, na wydruku znajdują się pozycje zatytułowane „prowizja za opóźnienie płatności”, podczas gdy zapisy w wydruku umowy T. F. przewidywały jedynie możliwość naliczania odsetek za opóźnienie, a pojęcie prowizji zostało zdefiniowane jako wynagrodzenie za udzielenie limitu kredytowego i miała wynieść 0 zł, wskazana na wydruku faktura numer rachunku bankowego jest inny niż w wydruku umowy T. F., a pozwana miała mieć wskazany numer rachunku bankowego do wpłaty na koncie klienta. Jak wskazano wyżej strona powodowa nie przedłożyła żadnego dowodu na potwierdzenie, iż konto klienta zostało w ogóle założone.

Mając zatem powyższe na uwadze wobec braku dowodów świadczących o istnieniu zobowiązania pozwanej wobec strony powodowej, jak też niewykazanej jego wysokości, Sąd powództwo oddalił, o czym orzekł jak w sentencji.

Sędzia Agnieszka Poręba

ZARZĄDZENIE

1. odnotować uzasadnienie,
2. odpis wyroku z uzasadnieniem doręczyć pełnomocnikowi strony powodowej,
3. kal. 14 dni.

N., dnia 9 listopada 2021 roku Sędzia Agnieszka Poręba